

Li Laus

A yellow starburst logo with eight points, centered on the page. The word "Felibrige" is written in blue, bold, sans-serif font across the center of the starburst. The starburst is set against a background of fine, horizontal grey lines. A faint, diagonal watermark reading "Felibrige Original" is visible behind the starburst.

Felibrige

**LAUS
DE
LAURENS RUFFIÉ**

Marc LAGALY
Felibre Majourau

LAUS
DE
LAURENS RUFFIÉ
(1921 – 2003)

Cigalo dóu Gers
o de Gascougnó

Santo-Estello de Iero
2005

CIGALO DOU GERS o DE GASCOUGNO

1876

Jean-François BLADÉ

(1827 – 1900)

1900

Adrien PLANTÉ

(1841 – 1912)

1913

Joseph BONAFONT

(1854-1935)

1935

Jean AMADE

(1878-1949)

1949

Henri MOULY

(1896-1981)

1982

Pierre-Célestin DELRIEU

(1915-1991)

1992

Laurent RUFFIÉ

(1921-2003)

2004

Marc LAGALY

Genta Reina,
Senhèr Capolièr
Estimats confraires,
Cars amics felibres,

Una de las fòrças del Felibrige ven de la diversitat dels òmes e de las femnas qu'an facha son istòria dins las piadas dels primadièrs. Al dintre del consistòri la cadena dels majorals titularis de la Cigala de Gasconha o de Gers escapa pas a n'aquesta règla. Diferents per lor epòca, lors conviccions religiosas o filosoficas, per lor parlar e lor origina : Gascons coma Blader e Plante, Catalans coma Bonafont e Amade, Roergat coma Mouly, Auvernhat coma Delrieu, totes pr'aquò son afrairats per lor fidelitat a la fe mistralenca. Laurenç Ruffie siasquèt un d'aquestes valhents.

Nòstre confraire lo Majoral Fourié, e son amic de mai de vint ans, lo descriu coma un "*òme magre, pro grand, a la cara coma escalprada a còps de pigassa, que caminava amb una cèrta noblessa, qu'aimava de contar anecdòtas sovent risolièras e que vos escotava pacientament.*"¹

"*L'amic Ruffié es quicòm coma la cortesia personificada, caparut mas dobèrt als autres, enflocat mas sens cap de maissentisa, pastat de tradicion, qu'enuça la critica a las arcanas d'una dialectica serà acabada aquesta presentacion que se vòl amistosa, marcada pasmens del sagèl de la sinceritat e de la vertat*"².

Assajarai a mon torn de far en qualques regas d'aquel mestre obrièr de la nòstra causa, qu'ajèrè l'escasença de crosar qualques còps dins los acamps del Grelh Roergàs e un darrièr còp a la Santa Estèla de Seta, un retrach lo mai fisèl possible.

Es jol signe de Santa Estèla que nasquèt ; un 21 de mai de 1921 ; dins l'ostal ont dabans el avián espelit sa maire e sa mairina, a Lacrotz-Falgarda, sus las bolas del Lauraguès e de Gasconha, al sud de la banlega tolsana, sul camin de Foish. Camin que prenguèt son paire davalat del vilatjòt d'Ihièr jocat a 900 metres d'alçada dins la val del Vicdessòs en Arièja. Ruffie, enfant unic agèt per fortuna de veire al torn

de son brèç sos quatre grands parents e cinc reire-grands, causa pro rara per son temps. Un en particulier li balhèt lo gost, l'evija e l'amor de la lenga nòstra, foguèt lo paire de sa mairina : Joan-Batista Loubet nascut en 1850 en Lauraguès e defuntat en 1942, èra un contaire de tria qu'animava las velhadas ame sos contes e sos racontes en lenga d'oc. Ruffié serà agolardit per aquel aujòl al maniment de la lenga d'oc. Es aquel biais de contaire, que tornam trobar pus tard dins l'òbra literaria del Majoral Ruffié.

Fasquèt sos estudis segondaris al collègi Malaret de Tolosa, a l'atge de 12 ans sèc las leiçons del Canonge Josèp Salvat, Majoral del Felibrige e Capiscòl de l'Escòla Occitana. Pus tard profita dels consèlhs d'un autre de sos professors l'abat Paul Lasserre, curat de Ròquas-de-Garona, felibre e mèstre en Gai Saber.

Contunha sos estudis superiors a l'Institut Catolic decant tòrna trobar lo Canonge Salvat e a la Facultat de las Letras de Tolosa. Dabans de partir pels Chantièrs de Joinèssa en 1941.

Aprèp la guèrra, trabalha coma administrator e cadre comercial als grands magazins "Au Capitole", junc'a sa retirada en 1981. Auriá poscut o ajèssa volgut, trabalhar a un pòste pus naut dins l'entrepresa "Paris-France", mas l'estacament a son terrador li fasquèt totjorn refusar una justa promocion que l'auriá fach franhar luènh de son ostal. Pr'aquò accèpta al dintre de son entrepresa la carga de consilhèr per l'ensinhament tecnic, e se tròba atal encargat de l'acuèlh dels joves en aprentissatge dins l'entrepresa.

Sos amics lo descrivon coma qualqu'un qu' "*aimava de filosofar. Era tanben e subretot un òme de tradicion, estacat a sas rasics, a sa tèrra, a sa lenga e a sa religion*"³. E encara coma : "*un òme de tradicion mas tanben de dobertura e de fidelitat*"⁴.

Res d'estonant doncas se sos concitadants li fan fisança e lo pòrtan de 1959 a 1965 conse-adjunt de sa comuna, puèi prumièr-conse de 1965 a 1971. Rai qu'ame 1600 abitants Lacrotz-falgarda es un pauc traçòta en comparason ame las autras comunas de la banlega de Tolosa,

e en particulièrement avec la vesina de Portet-de-Garonna e sos centres commerciaux gigantesques. Mas justement siasquêt aquí tota una escamesa per acompanhar la prigonda mudason d'aquelas annadas, d'un vilatjòt del Lauraguès rural, de cap a las disparicion dels darrièrs paisans e a la venguda de poblacions novèlas que caliá integrar, sens sostar a las tentacions de la speculation imobilièira, e fin finala conservar a Lacrotz-Falgarda son biais de viure agradiu e son èime. Amaginam volontièr que lo pretzfach duchèt estre rufe, mas d'uèi Lacrotz-Falgarda demòra un vilatge a cara umana a dos passes del bronzinadis de la metropòli regionala.

D'avure ajut un conse felibre a son cap ne demòra de traças dins la toponimia, trobam atal, coma de juste, una androna Frederic Mistral, e un escach de noms tirat de la lenga d'òc dins los novèls lotissements, que amai siasquèsson pas dechut a guel son ligats a son influença : “place del rei-petit”, “place de la laouseto”, “rue des pibouls”... A la fin de son mandat se tòrna pas presentar, pr'aquò signe de fisança es nommat, en seguida, en 1971 delegat del préfète.

Ruffié passa tota sa vida a Lacrotz-Falgarda dins l'ostal ont nasquèt entorat de sa femna e de lor dos enfants ocupant sos lesers a la lectura, als taures, a las abilhas, e sustot a l'escritura en lenga d'oc. Es aquí que s'atuda, dos jòrns dabans Nadal, lo 23 de decembre de 2003 enrodat de l'afeccion dels sius.

Ruffié tre lo brèc ausiguèt clantir la lenga d'oc, e pro lèu s'interessèt a l'escritura, pendent la guèrra avià pas vint ans qu'auriá participat a de concorses literaris organisats per l'Escolo deras Pirenèos⁵. I cal veire tanplan l'influença de son reire-grand, poèta a sas oras o tanben la de sos rescontres avec lo Canonge Salvat.

A vint ans ; en 1941 ; se fa marcar sul cartabèu de Santo Estèllo⁶ dins la mantenença de Gasconha-Bearn malgrat son parlar lengadocian que ne far segon son expression un “*noirigat de Lengadoc*”⁷. Aquela expression fa plan segur resson a la declaracion d'amor e de fe de Pierre Goudouli escricha tres sègles pus lèu “*Noüirigat de Toulouso, me play*

de manteni soun lengatge bél é capable de derambulha touto sorto de councepciús, é per aco digne de se carra d'amb'un plumachou de préts é d'estimo"⁸

Per malastre los tristes eveniments d'aquela pontanada treblada lo menan a prener sas distencias ame l'accion regionalista.

Tòrna pas dintrar al Felibrige qu'en 1973, marcat tornar mai sul cartabèu de la mantenença de Gasconha-Bearn. Benlèu endralhat aqui pel Majoral Nayroux, senator de l'Arièja, familhièr ame sa femna, regenta, de la val de Vicdessos decant la familha Ruffie èra originaria e ont aviá conservat l'ostal pairal. La lenga de Ruffié es un parlar enraïsat a l'encòp en Lauraguès e en Arièja, amai se Ruffie mestreja las subtilitats linguisticas dels dos parçans.

Sembla pr'aquò que las montanhas ariejesas ajèsson determinats sos primièrs engatgaments. Sas primièiras armas de felibres las far al dintre de l'Escolo deras Pirenèos, d'en primièr coma poèta. Pendent tres ans ; de 73 a 75 ; va remportar un escach de prèmis als jòcs florals organisats per l'escòla en lenga d'oc, mas tanben en francés. En 75 ganha quatre primièrs prèmis, e reçaup lo titol de Mèstre es Jocs Flourals de l'Escolo deras Pirenèos. A n'aquela escasença dintra al burèu de l'escòla. Mas i demòra pas que qualques meses.

Pr'aquò l'accion militanta contunha, e aquò dins lo quite vilatge de Lacrotz-Falgarda, ont dempuèi 1968, doas oras per setmana, balha de corses de lenga e de cultura nòstra.

Reire escolan de Salvat, concurrent dels Jocs florals e demorant a dos passes de Tolosa, podià pas virar l'esquina a las activitats de l'escòla felibrenca de Tolosa, l'Escòla Occitana, amai se sa causida grafica, èra minoritaria al dintre d'aquela associacion fondada per Perbosc e Estieu. Jos lo capiscolat d'Andrieu Lagarde, en 1989, ne ven lo secretari, puèi lo jos-capiscòl, çaquelà sovent las amassadas del burèu se teniàn a Lacrotz-Falgarda dins lo salon de la familha Ruffié. Aprèp 6 ans de trabalh lo 3 de mai de 1995 la còla Lagarde\Ruffie daïssa sa plaça a de monde pus jove⁹. Pr'aquò nòstre òme contunha de far prodèl, fasant sa plèga, reganhant pas dabans los pretzfaches los mai reborsièrs. *"Era un òme d'una discrecion bèla, totjorn prèst a far prodèl sense se*

botar en davant e mai sense se mostrar”¹⁰ aqui aquò qu’escrivi Felip Carbona rèire president de l’Escòla Occitana e cap redactor de sa revista lo Gai Saber, que trabalhèt mantun còp am’el.

Apartenguèt a maitas escòlas felibrencas e en particulèr al Grelh Roergàs, l’escòla felibrenca de Roergue, fondada entre maïtes per Enric Mouly autre illustre titulari d’aquesta Cigala de Gasconha. Atal sovent l’avèm vist l’estiu a las Sant Justin, festas annadièiras del Grelh, ont comptava un tropèl d’amics.

En 1983 sus prepausicion d’un d’entre eles, lo Majoral Zefir Bòsc, es nommat a la Santa Estèla d’Espalion Mestre d’Obra del Felibrige, puèi l’an d’aprèp Mestre en Gai Saber.

En 1992, per la Santa Estèla de Menda es elegit Majoral del Felibrige a la Cigala de Gasconha o de Gèrs, viusa de l’Auvernhat Pèire-Celestin Delrieu, en companhia de Gui Giraud de Grimaud. Ajèt per pairin los Majorals Andriu Dupuis, Jan Fourié, e lo Roergàs Pèire Gombert.

Atal tornava trobar al consistòri d’amics coma Silvan Toulze de Carcin e Crestian Mathieu d’Albigés. Escrivans de valor e òmes, guelses tanben de tradicion estacats a lor tèrra e a lor religion¹¹.

Òme d’accion, lo majoral Ruffié siasquèt sustot un escrivan gascon de tria, amai se per el accion e escritura son aparelhats. La redempcion de la lenga passa per l’escritura, atal escrivi dins “Era bouts dera mountainhos”

*“E se, per malur, les pouètos, les countaires, les escribans en lengo nostro se plègon les brasses e s’en ban fè la droumido, alabèts le noste parla toumbara pu bas que terro (e douma sira pas qu’uno lengo morto) D’aco n’en boulen pas. Encaro que cal qu’aquesto lengo sio coumprenso del pople : le soul e le grand Manteneire. Es pla aisit, n’aben qu’a noun teni à la grafio de Mistral, Roumanilho, Jansemin, Sarriu e tantis d’autres...”*¹²

Mantener la lenga, rai mas pas quana lenga que sia, una lenga enraissada dins son terrador, fòrta e rica de sa diversitat. Una lenga populara, tot lo contrari d'un patoès mas una lenga portaire de l'identitat e de l'istòria de son país, en un mot de l'èime e de l'engèni de son pòble.

E a l'ora ont d'unes somian d'una normalisacion descabestrada per nòstra lenga fasèm nòstra aquesta idèia que los gascons o los provençals daissaran d'estre gascons o provençals se majencan o se aventuran lor parlar. Tornam dire aqui lo vièlh proverbi qu'avèm ausit un escach de còps dins la boca de nòstres ainats "*Sias de Roèrgue, parla roergàs !*"

Per aquò que tòca la grafia de la lenga, totjorn entre Mistral e Perbosc, causiguèt lo mestre provençal. Mas o fasquèt sens sectarisme ni esperit partisan, publicant quand cresiá qu'aquò li permetriá d'estre legit per mai de monde dins l'una o l'autra de las ortografias. Perqué aquò primièr per nòstre poèta es pas aqui : "*So nostre : qu'es en prumiè, la fiertat del passat ; l'istorio del terradou, la terro des aujols, le nost'oustal plasent e le tindadis del parla qu'aben poupat e que nous a bressats e que deben fè brounzina. So nostre, qu'es tabes la fé dins l'abeni, e subretout, uno fisto toutalo dins l'eime de nostro lengo que parlarem sense canho, ni bergounho e qu'escriuren sense crento ni pòu coumo l'an escrito nostis grands dabansiès sense cap de farlabic*"¹³. Cap de dobte, aviá cavilhada al còr la fe mistralenca dins l'avenir de nòstra lenga!

E a l'ora d'escriure aviá saique totjorn present al cap los primièrs verses de Mireio "*Car cantan que pèr vautre, o pastre e gènt di mas*" o tanplan aquelses de Perbosc "*Trobaires e Boièrs fan levar, en cantant lo doble noiriment de vida e de pensada*"¹⁴.

D'efet e se reconèis el mème qu'es pas un òme del pòble tota son òbra es bastida coma un omenatge al monde del campestre, un testimòni de fiselitat a sas raissas. "*Son pas un òme del pòble del biais que s'en parla e s'en desparla, al jorn d'auèi, dins les cenacles dels*

òmes de tèsta. M'empressi tot bèl just d'èstre un noirigat de la terra mondina qu'a pantaissat tot umblament de cantar les aujòls, lauraires, vinhairons, boièrs, pastors e de les enartar duncas a las estelas, aquelis valents qu'an pastat dame lor susor e endrudit de lor sanc le païs tolosan"¹⁵.

Atal li se pòt aplicar lo qualificatiu de poèta classique, d'en primèr dins la fòrma, trobarètz pas dins son òbra gessa de poesia liura, al contrari totjorn de tèxtes d'un grand formalisme. Mas es sustot classique dins son idèia, son inspiracion, que posa d'en primèr dins la bèutat enfachinanta del país :

*"Canti las mountanhos pairalos,
Picos e cimos bièrjinalos,
Ount s'espoumpo pels rocs, berturous, l'abardal,
Las luscrambas de l'estelados
Que danson la nèit la palhado
E nous daisson la rousoulado
Qu'embrèicho dins la bal, las lausas de l'oustal*"¹⁶

E la segonda font d'inspiracion ven de los qu'an fach viure lo terrador : los paisans. Coma Blader a l'escota dels pus piètres per ne tirar un tresòr dels contes de Gasconha, o coma Mouly, romancièr social, titularis de la cigala de Gasconha, Ruffie aima lo pòble. Vei dins el lo portaire de valors eternas coma las del trabalh, de l'abnegacion e de l'amor de la tèrra noiricièira. :

*Sabi pas sega, saurè pas laura,
Ni les dalhs pica, ni les pics faura
Cantarè plen cor : la simplo baquièro,
Les bouièrs per naut que foutchon l'aurièro,
Les flagèls de bouich que rodon la ièro
E les nostes pastous per les enaura*¹⁷

Al carcinòl d'adopcion que soi, me venon aqui tornar mai de verses de mon compatriòta e davancièr lo Majoral Perbosc que lor i fan resson.

*“Vòli dire una cançon
qu'en mon còr fa florison.
Per mon mèstre
dusca a mon darrièr moment
vòli prendre solament
lo Campèstre”¹⁸.*

D'unes l'an qualifiat de passeiste, non pas certas ! , se vòl solament lo testimòni d'un societat a mand de desapareisser e de s'avalir :

*“Atrabèts laurats, rocs e caminols
Soun tournat tout soul al clot dels aujols
Tout a pla cambiat : las founts aganidos
Bousigos pels orts, bordos aplafidos,
Noste clouquiè mut, maisous espoutidos,
O l'nostre terral dels plours e dels dols”*

Aplicat al vilatge d'Ilhièr lo poèma pren tota sa fòrça, sus tota la comuna demòran pas qu'un vintinat d'abitants, una partida dels ostals se son esclafats los autres cromptats per de forestièrs que venon passar qualques setmanas l'estiu. Nòstre autor vòl testimoniar per menar de gran al molin de nòstra reflexion sul monde de d'uèi atal aquò qu'escrivi dins lo lindal de Martranel cent ans i a *“Se la toco sus la bido a Martranel, i a un centenat d'annados, èro de refestina, coumo un caluc : brembes, regrèts, remoustranços e criticuns de touto meno, l'autou aurio ganhat gros s'abio decidat de s'en ana faire la droumido al cantou... Me soun avisat que dins un temps de grandis cambiaments que gisclon de pertout ande nous capbira, desbaria e carcanha serio un poulidet mejan de teni la rego e de cèrca les quatre punts cardinals coumo fan les omes de la mar”¹⁹.*

L'avèm dich, Ruffié demostrèt tot son bais dins la poesia, d'unas revistas escampilhadas als quatre caires de la Tèrra d'Oc publiquèron qualques tèxtes : Les Amitiés du Vic-de-Sos, Les Amitiés de Saleix, Era bouts de la Mountanho, Canta Grelh, La Cabreta d'Auvernha, La Brugo del Sidobre, L'Eissame de Saloun de Prouvenço, La Ginesta d'Aur de Perpignan, La Revue du Jasmin d'Argent, Les Florilèges de l'Académie Provençale de Tarascon, Les actes de l'Académie des Jeux Floraux de Toulouse.

Mas siasquèt sustot un fisèl dels concorses en lenga d'oc, aprèp una debuta ame los jòcs florals de l'Escolo deras Pireneos, de 1975 a 1992 data de son eleccion coma Majoral ganhèt mai d'un cinquantenat de prèmis e de jòias. Dos còps siasquèt laureat als jòcs florals setenaris del Felibrige : en 1976 e un segond prètze de pròsa en 1990 a la Santa Estèla de Nimes per Les Countes de Pifano, mas tanben siasquèt laureat de l'Academia del ginest d'or de Perpinhan, de la societat archeologica de Besiers, de l'Eissame de Seloun de Prouvenço, de l'Academia dels jòcs florals de Tolosa, de l'Academia de las letras e Arts de Peiregòrd, de la Bruga del Sidobre, dels Jòcs Florals de Scèus, de l'Academia del Lengadòc, dels Jòcs Florals del Comenge, e maites encara que segur m'an escapats.

Pr'aquò Ruffie trantalharà a estampar e recampar sos poèmas en 1983, avià alestit un recuèlh en grafia mistralenca jol titol "Agranhou del miu bosc" mas caldrà esperar 14 ans, en 1998, per lo veire espelir jos un autre titol "Les garrabièrs en flors" e virat en grafia occitana.

Renosant ambe la tradicion familhala de son aujòl mairal, Ruffié se lança dins la dralha de contaire, e nos porgis dos libres esriches en grafia mistralenca lo primièr en 1990 "Les countes de Pifano", puei en 1997 "Martranel cent ans i a... ", malgrat lo nom del darrier libre tirat d'un massatge situat a una mièja lega al nòrd oest de Lacrotz-Falgarda, l'autor posa dins la memòria collectiva familhala tant del costat montanhòl, que del costat lauragués, mesclant dins lo mème omenatge los dos terradors, los personatges e las adecdòtas de Lacrotz-Falgarda e d'Ilhièr-e-Laramada.

Los tres libres son estats publicats a compte d'autor, sens gessa
d'ajuda aquò explica lor difusion injustament limitada.

Enfin dins los tiradors del poèta demòra un darrèr recuèlh manescrich : “Les contes de l’ase gris”, qu’esperam veire un jorn estampat.

Sens far d’alongis e per acabar aqui l’evocacion de la vida e l’òbra del Majoral Ruffié, podèm afortir sens crença que demorarà dins los sovenirs de cadun coma un felibre fisèl e autentique : fisèl a sa tèrra, a sas originas e a sa lenga. E per totes coma un exemple a sègre.

Ièra, lo 6 de mai

-
-
-

-
- 1 Jean Fourié Bulletin de l’Escòla Occitana 2004
 - 2 Jean Fourié Gai Saber n°462
 - 3 Jean Fourié Bulletin de l’Escòla Occitana 2004
 - 4 Jean Fourié Gai Saber 2004
 - 5 L’Escolo deras Pirenèos siasquèt fondada lo 18 de decembre de 1904 e afilhada al Felibrige lo 19 de mai de 1907
 - 6 Cartabèu de Santo Estèllo n°20 (1940,1941, 1942) p.59
 - 7 Profession de fe per l’eleccion de majoral
 - 8 Pierre Goudelin “A touts d’amb’un trinfle d’abertissamen”
 - 9 Felip Carbonne (capiscol) Patric Delmas (secretari) e Monica Raysse (clavaira)
 - 10 Felip Carbonne 2004
 - 11 e que moriguèron qualques meses pus tard, totes dos en 1993.
 - 12 Era bouts dera mountanho juillet/septembre 1975 revista de l’Escolo deras Pireneos
 - 13 Era bouts dera mountanho juillet/septembre 1975
 - 14 Lauraires e trobaires 1902 L’Arada Antonin Perbosc
 - 15 Laurenç Ruffié lindal Agranhons del miu bosc
 - 16 L. Ruffié Agragnous del miu bosc
 - 17 Moun pais p138
 - 18 Antonin Perbosc tirat de “Lo libre del campèstre”
 - 19 Martranel cent ans i a ... p. 14

Vòle dire un crane mercé a Dòna Ruffié e a sos enfants per lor acuèlh remirable e per lor gentum.

Un crane mercé a mos confraires los Majorals Bosc, Fourié, Passerat e Dejean per lor acuèlh e lors rensinhaments.

E enfin un crane mercé a mos pairins los Majorals Fay, Courbet e Bòsc que m'an jutjat ieu, piètre felibre roergàs, pro digne de contunhar la cadena dels titularis de la Cigalo de Gasconha.

-
-
-
-
-

ÒBRAS

- Agranhous del miu bosc – Les prunelles de mon bois 146 p. [Manuscrit dédicace du 1er janvier 1984]
- Les countes de Pifano – Les contes d’Epiphane second prix aux jeux septennaires du Felibrige a Nimes en 1990 Préface d’Odile Rio, Majoral du Felibrige 192 p. 1990 chez l’auteur
- Laus de Pèire-Celestin Delrieu Santo Estello del Lavandou Pentocousto de 1993 16 p. Lou Felibrige suplemen au n°209
- Martranel cent ans i a... – Martranel il y a cent ans... Préface du Majoral Pierre Gombert 310 p. 1996 chez l’auteur
- Les Garrabièrs en flors – Les églantiers en fleurs Préface du Majoral Jean Fourié 216 p. 1998 chez l’auteur
- Les contes de l’ase gris [manescrich]

Articles, contes e poèmes parecuts dins un fum de revistas coma : Les Amitiés du Vic-de-Sos, Les Amitiés de Saleix, Era bouts de la Mountanho, Canta Grelh, La Cabreta d’Auvernha, La Brugo del Sidobre, L’Eissame de Saloun de Prouvenço, La Ginesta d’Aur de Perpignan, La Revue du Jasmin d’Argent, Les Florilèges de l’Académie

Provençale de Tarascon/Rhone, Les actes de l'Académie des Jeux
Floraux de Toulouse, etc... e maitas encara...

BIBLIOGRAFIA

- Jean Fourié – Dictionnaire des auteurs de langue d'oc de 1800 à nos jours Paris 1994 p.305
- Jean Fourié – Retrat a prepaus d'un libre Lo Gai Saber n°462 estiu de 1996 pp.249-250
- Jean Fourié – Un amic se n'es anat Lo Gai Saber n°492 ivèrn 2004 pp.36-37
- Jean Fourié – Al remembre de Laurenc Ruffié Bulletin de ligason dels membres e amics de l'Escòla Occitana n°8 hiver 2004
- André Dupuis - Jean Fourié - Pierre Gombert – Dossier de présentation en vue des élections au Consistoire 1er mai 1992
- Tricio Dupuy – Laurèns Ruffié, Majourau dóu Felibrige Cigalo dóu Gers vo de Gascougnò Prouvenço d'aro n°64 janvier 1993